

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1107

01.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Teine revolutsioon II köide: Rahva riik

4. osa

Rassi ja rahva jaoks

Me olime eeldanud, et meie rahva õnne ja tuleviku jaoks on vaja anda rahvuslikule elule mõte.

Esimene, iseenesestmõistetav mõte on kindlustada riigi tulevik. Selleks vajab meie rahvas piisavat elamispinda. Reichi idee on Saksa maailmavõimupoliitika raamistik, mis peab end tõestama pingevaljas meie vihkamise ja sõjajärgse korra vastu ning rassilise lojaalsuse vajaduste vahelises rassilises võitluses valgete ja värviliste vahel.

Loomulikult on see kõik tõsi ainult tingimusel, et natsionaalsotsialism ja selle idee rahva ainuõigest väärtusest on õige. See on üsna vaieldav ja sellepärast on meie liikumine praegu sõna "partei" tegelikus mõttes - s.t. osa intellektuaal-poliitilisest võitlusest. - Millised on siis nähtavad alternatiivid võlkilisele maailmavaatele?

MATERIALISM, mis, nagu kirjeldatud, peitub kahe valitseva maailmasüsteemi - kommunismi ja liberaalse kapitalismi - taga, ei suuda ilmselgelt anda tähendust ei isiklikule ega rahvuslikule elule.

On ütlematagi selge, et iga riigi- ja valitsemisvorm on kohustatud tegutsema nii, et

kodanike vajadused oleksid piisavalt rahuldatud, kusjuures valitsejad ei tohiks neid vajadusi jõuga madalal hoida - nagu on tavaline kommunistlikes riikides - ega neid kunstlikult üles kütta - nagu kapitalistlikud režiimid kipuvad seda tegema. Kuid see võib olla ainult vajalik esimene samm. Riik ei saa pärast seda, kui see on õnnestunud - ja valges valduses on see suures osas õnnestunud - am-menduda pelgalt selle riigi haldamises.

Elu põhivajaduste tagamine on vaid alguspunkt. Kui elu mõtet ei lisata ja seda ei edastata siduvalt kõigile kodanikele, hakkab noor põlvkond, kes on kasvanud ori-enteerumisvõimetuna, selle süsteemi vastu mässama.

Materialism ei ole ega saa seega olla elu eesmärk. Seal, kus see on, sarnaneb see narkootikumiga, mis tuimestab inimese ja paneb ta unustama oma elu sisemise tühjuse. Neid inimesi võib ainult haletseda. Nad on õnnetud inimesed. Siin näeme põhjust, miks just lääneriikide kõige rikkamates ja probleemivabamates ühiskondades - näiteks USA kesk- ja kõrgklassides, Skandinaavias ja Lääne-Saksamaal - on enesetappude arv kõige kõrgem, jõukusega seotud kuritegevus ja vaimuhaigused kasvavad murettekitavalt ning alkoholi- ja narkootikumide tarbimine saavutab meeletehnikud mõõtmel. Need on märgid vaimuhaigusest, mis nakatab terveid rahvaid. Seda haigust nimetatakse "materialismiks kui ühiskonna elu aluseks!"

Ilmselgelt on idealism inimelu põhitingimus ja eeltingimus, tõepoolest kõige inimlikum asi inimese juures. Lõppude lõpuks hoolitseb iga loom ise oma elatise eest ja mõned liigid loovad selleks kõrgelt arenenud, riigilaadseid struktuure. Ükski sipelgas ei ole aga kunagi mõelnud oma keskkonna või omaenda elu mõttele. Elu tänapäeva kommunistlikes ja kapitalistlikes riikides on sipelga eksistents. Selle vastu mässavad revolutsionäärid idas ja läänes.

Selles kontekstis kerkib meie jaoks loomulikult ka küsimus religioonist.

Kolmandas Reichis tehti üksikuid katseid taasluustada meie esivanemate liigiomanne, paganlik religioon. Ei ole kahtlust, et germaani usu edukas taasluustamine oleks andnud võlkilisele riigile täiendava, kindla aluse. Inimese religioosne vajadus oleks harmooniliselt sulandunud riigi ja rahvusliku organismi ideoloogiliste alustega.

Sarnast katset tegi ka Saksa kristlaste kristlik-protestantlik liikumine, mis ei olnud sugugi natsionaalsotsialistide leiutus, kuid mille juured ulatuvad kaugele tagasi. Näiteks keiser Wilhelm II kirjutas 1923. aastal oma Hollandi pagulusest endisele sõjaministrile von Steinile:

"Doorn 9.IX.23

Mu kallis ekskelleksion,

Suur tänu teie lahke kirja eest. Jah, ma uurin innukalt Pühakirja. Teil on täiesti õigus, inimesed ei ole muutunud võrreldes sellega, kuidas OT neid kirjeldab, kuid eriti mitte juudid. Järelikult on nad jäänud samadeks röövliteks, mõrtsukateks ja varasteks, nagu nad ennast meile Joosua raamatutes kujutavad, ning on muutunud veelgi ambitsioonikamaks ja alatumaks oma vihkamises võõraste ja kristlaste vastu. Seepärast on A.T. minu jaoks ainult ajalooline tähendus. Uus on mulle palju lähemal. Minu jaoks on Kristuse isik kõik, mille kõrval A.T. kaob. Ma seisan selgel kõrgusel Lunastaja varjus ja vaatan sealt tagasi sügavasse orgu, kus A.T. lebab uduga üle ujutatuna. Sellest orust paistavad välja üksikud, päikesepaistelised mäetipud: suured prohvetid, üksikud psalmid, üksikud ütlused, mis mind rõõmustavad.

Muide, vana kättemaksuhimuline, inimesi hävitav Jahve on Juuda kohalik jumal ja tal ei ole mingit pistmist meie "Jumala Isa" kontseptsiooniga, nagu meile "Poeg" õpetas. Me oleme Jumala lapsed (Kristuse kaudu), seda aimasid juba arhogermaanolased, kui nad palvetasid "Kõik-Isale", kellest juut ei taha midagi teada. Meie Kirik on sel ajal täiesti ebaõnnestunud, selle asemel, et rahvuslikult ja monarhiliselt hinge hurjutada, jääb ta täiesti "neutraalseks" ja kaotab iga päev. Seadusandlik üldsinod on pilt abitult muhelevatest vanameestest ja häbistab ennast. Selliseid vapraid mehi nagu Doering, keda rahvas armastab, rünnatakse! Kirik peab muutuma etniliseks ja rahvuslikuks saksa, mitte pseudo-juutlaseks, nagu ta praegu on. Ma püüan selles mõttes töötada, kuid edutult. Rooma on osavamalt aktiivne; edendab katoliku Kaisertumi juudi-kapitalistlike ametnikega!

*Johannese ordu ei tee midagi, aadel ei tee maal midagi! Mida nad oleksid võinud teha monarhide tugevdamiseks. Mõte Maal oleks võinud teha! Henry Ford ütleb: "Juudid tegid maailmasõja, täiesti ise!" Seepärast ma ütlen: eemale Mooses, edasi Kristus!
Wilhelm"*

Nii uuspaganlus kui ka saksa kristlased oleksid võinud anda germaani rahvale taas religiooni, mis - sarnaselt islami kultuurisfäärile - ei oleks andnud mitte ainult üksikisikutele eluees eesmärki, vaid oleks võinud aidata kujundada kogu rahvuslikku elu. Kumbki religioosne liikumine ei suutnud seda üksi teha. Kuid rahvussotsialistliku rahvusriigi ülesanne ei saa ega tohi olla riigireligiooni loomine ja selle rahvale peale surumine. Meie, natsionaalsotsialistid, oleme pühendunud kiriku ja riigi täielikule lahutamisele ja usuvabadusele.

Me võime palju õppida katoliku kirikult, tema ususüsteemilt ja hierarhiliselt korralduselt:

Nii nagu katoliku kirikul on peaaegu tuhande aasta jooksul õnnestunud anda oma kultuuriruumi rahvale kindel vaimne kord - mida iganes selle korra sisust ja vormidest ka ei arvata -, nii loob ka natsionaalsotsialism vaimse aluse ja lõpetab seega suunamata ja kaose telgi, mis on haaranud endist kristlikku õhtumaad pärast roomakatoliku kiriku absoluutse vaimse võimu lagunemist. Selle asemele tuleb rahvussotsialistlikul ja seega võlkisch-rassilisel alusel Rooma õhtumaa kord.

Sõjaline katoliiklus, mis ei piirdu ainult religioosse sfääriga, nagu on levinud mõnedes fašistlikes liikumistes ja mida propageerivad ka katoliku traditsionalistid, ei ole poliitiliselt probleemitu. Siiski ei ole oodata, et katoliiklus taastab taas oma kujundava vaimse jõu. Ta on pöördumatult muutunud "pluralistliku ühiskonna" osaks ja seega mittesiduvaiks.

Religioon võib veel anda indiviidile tuge, kuid see ei ole enam võimeline kujundama rahvusliku kogukonna vaimset ja poliitilist iseloomu. See ei pea tingimata nii jääma. Ühel päeval, kui meie, natsionaalsotsialistid, oleme rajanud kindla ideoloogiaga rahvusriigi, on mõeldav, et samasugused usulised voolud saavad samuti võimsaks ja mõjutavad meie rahva elu. Kuid on ebatõenäoline, et pärast taasislamistliku eeskuju kristlik või mõni muu religioon suudab taas maailma kujundada. See on saanud natsionaalsotsialistliku liikumise ülesandeks.

Me oleme tunnistanud, et ei materialism ega religioon - mis iganes see ka poleks - ei suuda ületada vaimset ja vaimset katkemist, valgeid tööstusriike tabanud sügavat kriisi. Seda saab saavutada ainult maailmavaade, mis on pühendunud meie kontinendi ideaalselt kujundatud traditsioonile. Selle traditsiooni ainus pärija on natsionaalsotsialism.

Aga - küsivad meie oponentid - kas see peab tingimata olema inimene, kes tuleb kõne alla kui inimelu tähenduse ainuke kandja? Kas on olemas alternatiivid?

Kodanlik-liberaalne individualism jutlustab pidevalt üksikisiku väärtust. See eristab end teadlikult meie - nagu seda kutsutakse okupatsiooni saksa põhiseadusliku kaitse aruannetes - "võlkisch kollektivismist". Jätame tähelepanuta asjaolu, et see liberalism oma tiheda põimumise kaudu ebainimliku kapitalistliku majandussüsteemiga tallab pidevalt omaenda väärtussüsteemi üle, ilma et ta seda isegi märkaks. Vaadake ainult liberalistlikku ideoloogiat:

Üksikisiku vabadus, tema heaolu ja elu on kõrgeim väärtus, mille taga inimesed ja riik on selgelt tagaplaanil. Nende ülesanne on sisuliselt ainult tagada indiviidi vaba areng.

See üksikisiku jumalikustamine on absurdne. Nad on armetud, vaesed inimesed, kes näevad oma eksistentsi ainsat tähendust oma lühikeses elus - sündimises, töötamises, nautimises, suremises. See kodanlik individualistlik egoism, mis viitab

kuuekümnele või seitsmekümnele eluaastale, peaks olema kõik? Kui haletsusväärne on öelda endale surivoodil: "Minu elu ainus mõte oli end vabalt arendada. Nüüd on see elu lõppenud. Nii et tulemuseks on mõttetu, tühi olematus."

Kas selline elu ja surm on tõesti mõttekas, ilus, inimlik? Ei. Inimese elul on tähendus ja väärtus ainult siis, kui see ulatub endast kaugemale, kui seda kasutatakse millegi püsiva jaoks.

Isegi kui liberalism saavutaks oma utoopilise eesmärgi ja looks "vastutustundlike kodanike" ühiskonna, kus iga üksikisik areneb vastavalt oma unistusele õnnelikust ja täisväärtuslikust elust, jääks see ühiskond ikkagi mõttetuks, tühjaks ja surnuks ilma mineviku austamiseta ja vastutustundliku murest tuleviku pärast.

Üksikisiku vabadus leiab oma väärtuse ja tähenduse ainult rahvusliku kogukonna sidemetes. Ilma selle sidemeta on üksikisiku elu väärtusetu ja mõttetu, sest sellest ei jää midagi järele. Nimetu ori, kes töötas eluaegses sunnitöös Egiptuse impeeriumi auks ehitatud püramiidide ehitamisel, on elanud mõttekamalt elu kui televisioonist ja vaba aja veetmisest sõltuv Saksa kodanik, kelle ainus mure on mitte surra rasvavasse südamehaigusesse! See on sügav, sisemine tähendus, mis peitub nii sageli demoniseeritud, natsionaalsotsialistliku loosungi taga:

"Sa ei ole midagi! Sinu rahvas on kõik!"

See teadvustamine ei vähenda üksikisiku väärtust, vaid suurendab seda, sest see lülitab ta rahvusliku ajaloo tähendusse. Kui see ei oleks nii, ei oleks ükski inimene kunagi julgenud ja ohverdanud oma elu ühe idee eest, keegi ei oleks kunagi veristanud kõigi aegade lahinguväljadel!

Iga kord, kui inimene seab end teadlikult surmaohtu, et seista oma elust väljapoole jääva eesmärgi eest - kaasinimese, usu, rahva eest -, mõnitab ta üksikisiku absoluutse väärtuse ideoloogia haletsusväärset argpükslikkust, mis on mõeldav ainult ajaloovalal, dekadentlikul lõpuajajal.

Ei - üksikisiku elu ei ole ega saa olla kõrgeim väärtus. Just sellepärast, et natsionaalsotsialism näeb end isiksuse ja rassi kõrgeima väärtuse kehastajana, peame me selle kodanliku suhtumise kaugelt maha jätma.

Ainult inimene, kes areneb ja areneb sidemetes, elab mõtestatud elu. Siis on neil ka õigus oodata, et rahvusriik püüaks nende elu asjaolusid inimlikult kujundada. Me ei taha minna tagasi Egiptuse või Nõukogude sunnitöölise juurde - muidugi ei taha me ka tagasi hingetu tarbimismasinasse.

Natsionaalsotsialism tähendab inimese vabastamist, sotsiaalset õiglust ja väarikust.

Inimene on indiviid - seepärast püüab ta ka individuaalset õnne - kuid ta on ka ja eelkõige kogukonna olend igavikulises ahelas surnutest veel sündimata oma rahvaga - seepärast saab see elu ja õnne poole püüdlemine tähenduse ja väärtuse ainult sidemetes selle rahvaga! Marxistide jaoks on rahvas lõppkokkuvõttes tähtsusetu mõiste, millel puudub tähendus ja sisu. Oma internatsionalistlikus pettekujutluses teevad nad proletariaadi ajaloo tähenduse kandjaks.

Marksistliku ideoloogia otsustavaks nõrkuseks on usk ajaloolise arengu paratamatusse. Sellest tuleneb sügav ebainimlikkus ja ükskõiksus töölisklassi tegelike püüdluste suhtes. Karl Marx sõnastas selle nii: *"Küsimus ei ole selles, mida see või teine proletaarlane või isegi kogu proletariaat kujutab endale esialgu eesmärgiks ette. Küsimus on selles, mis ta on ja mida ta on sunnitud ajalooliselt tegema vastavalt sellele olemusele."*

Vahepeal on piisavalt selgeks saanud, et teised inimesed sunnivad inimesi alati midagi tegema, kuid mitte "ajalugu". Siis on inimesed need, kes väidavad, et nad tunnevad ära ja viivad ellu ajaloo tähenduse. Töölisklass, mis kangekaelselt "ajaloolise paratamatuse" vastu seisab, vajaks seega ilmselgelt meistrimeest ja "avangardit", kes tegutseks tema nimel - sest pühendunud marksistile on mõeldamatu, et ajalugu ei vii paratamatult kommunismini. Lenin tõmbas siis selle tagajärje jõhkra otsustavusega ja rajas sellega bolševistliku türannia.

MARXISM ei ole kunagi olnud töölisklassi mõtteviis ja veendumus, vaid objektiivselt alati kodanlike intellektuaalide ideoloogia, kes oma intellektuaalses ülbuses on ükskõiksed töölisklassi soovide, arusaamade ja ideede suhtes. Marksism on arusaamatuse kraav "töölisklassi avangardi", kommunistliku partei ja tegeliku töölisklassi vahel ja viib kas kõikvõimsuseni - kus nõukogude tankid tagavad rahu - või impotentsuseni - kus puuduvad sunnivahendid - nende kodanlike intellektuaalide, kes näevad end ajaloo täitjana.

Marksismi kõikvõimsus ja impotentsus on vaid ühe ja sama asja kaks külge. Kuid oleks ebaaus eitada, et ausad ja idealistlikud marksistid on püüdnud kolmel viisil pääseda oma ideoloogia otsustavast ummikseisust:

Maoism, reformsotsialism ja jaogmaatiline sotsialism.

Mida viletsamad on inimeste elutingimused, mida suurem on ületamatu lõhe tillukese kõikvõimas ja kujuteldamatult rikka ülemklassi ja rahvamassi vahel, seda enam tekib vajadus tingimuste põhjaliku revolutsiooni järele. Mõnes kohas viib selline olukord arengumaades selleni, et kommunistlikud rühmitused suudavad lõhet enda ja rahva vahel vähendada. Eriti kehtib see maoistliku Hiina kohta, kuid siinkohal võib mainida ka Kuubat. Selle põhjuseks on see, et hetkeks ajaloos

langesid rahva - mitte ainult tölisklassi - huvid kokku nende kommunistlike isandate huvidega: viletsus ja mahajäämus tuleb likvideerida!

Sellel ei ole midagi pistmist marksistliku ideoloogia ja usuga proletariaadi ajaloolisse ülesandesse. Pigem on tegemist sellise rahva poliitilise organiseerumisega, kes otsib lõpuks ometi kindlat elatist. Ja tõepoolest on raske näha, mis on maoismis tegelikult marksistlik - Mao tse tung: "Rahvas ja ainult rahvas on maailma ajaloo liikumapanev jõud!" - kui jätta kõrvale fraseoloogiline pealisehitus. Ja see omakorda seletab teiste kolmanda maailma rahvuslike revolutsiooniliste liikumiste võlu ja karismaatilisust. Nende marksism on enamasti lihtsalt valgeline, et saada poliitilist ja rahalist abi kommunistlikust valitsemisfäärist. Nendel liikumistel on vähe ühist marksistliku ideoloogiaga: nad sarnanevad pigem Benito Mussolini määratletud fašismile - fašism on natsionalism + sotsialism.

Maoism ise on omamoodi Hiina fašism. Siiski ei tundu võimatu, et Hiina maoistlik järeljuhtimine läheneb taas nõukogude mudelile, vähemalt siseriiklikult. Siis avaneb taas lõhe valitsejate ja valitsetavate vahel. Igal juhul on kolmanda maailma sotsialism enamasti fašism, mis ei julge end nii nimetada!

Arenenud tööstusriikides õnnestus sotsiaalreformistlikel marksistidel end lõpuks tölisklassile kinnistada. See edu osteti teadvustamata, kuid järjekindlalt praktiseeritud loobumisega marksistlikust ideoloogiast.

Tegelikult on reformsotsialismil - eriti kui sotsiaaldemokraatlusel ja ametiühinguliikumisel - suured eelised tölisklassi elutingimuste parandamisel. Oleks ebaaus seda lihtsalt eitada. Kuid see reformsotsialism, mis pidi oma marksistlikest algedest üha kaugemale liikuma, et võita töölisi, on pärast Esimese maailmasõja lõppu kaotanud oma eksistentsi.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFWACHENGLIEDERUNG

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da, je mehr sie die Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

"Menschen von Moskau, Venedig, Venedig und Venedig haben nicht angetan, die Karte der gesamten Welt werden heißt gebildet Führer Adolf Hitler zu ersetzen."

Alle Nationalsozialisten sind weniger offener, Väter- und Rassengemeinschaften haben sich in Kampf an Kampf an die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist eine wieder zu werden, aber die Größe des biologischen Volkstums hat nicht nur primär als in die Vergangenheit.

Der vorläufige Kampf ist also nicht, die Völkern - gegen alle weißen Völker? - zu begeben. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Konzentration.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Brandkampf, ob mit Propagandaarbeit "bevorzugt" oder auf einem Schießfeld andere Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gerhard Loock

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS uudistebülletään
www.nsdapao.org

#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Pricksõjajais ziopjums
Intervju ar Molliju

Tevis daļa

NSK: Paldies par intervju! Turpināt labi strādāt. Uzvarā ir mūsu!

Jāizietus brīvi un pārvienojot sapņojumiem datus nozīmīga vārds.

Mollija: Paldies, draugi! Dija jānēti pama smēgt ko intervju. Lūdzis, atstāst man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pārvienojis jūsu tīmekļa vietnes saitē ar intervju. Lūdziet man tīkai teikt mūsu brodētājus via pasaudei rekonstruācijas. Dabvērt mūsu viņi ir vāgļi apgādāt. Hēt nezādējot tiešu! Ar jūsu palīdzību mūsu akants paraug ar kautu elenā. Paldies manā izplatīti patiesības, jo kautu vārds ir kā baltā Tūmanā un audekļa āķēvils vāgļi mēģināt. Mūsu smēnāku ir āķēvils pērkis palpatērosmā, un šī pārmērīga palpatērosmā būs viņu gals. Kautu pretīgā, pretīgā un ļenā lieta, ko dara

the NEW ORDER

Number 179 (133) Printed 1975 April 20, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciences and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are neo-White immigration, culture distortion, and neo-racism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerhard Loock

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
Hitler in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
Theodor Fritsch

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BD4
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!